

ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΤΗΣ Α. ZENNEBRAIY

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΡΟΒΙΝΣΩΝΕΣ

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ). — 'Η Μηλιά, ή τολμηρή και μικρούλα κόρη του ψαρά Νικόλα Ντερρύ, καθώς περιπλανιόταν μιά μέρα στη θραχώδη ακτή που άπλωνότανε μπρός στο φτωχικό σπιτάκι της, ανακάλυψε τυχαίως μιά τρύπα που ώδηγούσε στο έσωτερικό ενός μεγάλου κι' άπροσίτου βράχου. 'Η Μηλιά μπαίνει έτσι μέσα στον βράχο, τον επιθεωρεί και ξαναγυρίζει στο σπίτι της, άποφασισμένη να μην πη σε κανένα τίποτε για την άνακάλυψι της. "Επειτα από λίγον καιρό ο πατέρας της πνίγηκε μιά μέρα που είχε βγει στο ψάρεμα με τρικυμία και έπειτα από μερικούς μήνες πεθαίνει και ή μητέρα της. 'Η Μηλιά μαζί με τον άδελφό της τον Γιαννάκη μένουν ξημα στον κόσμο. 'Η Μηλιά τότε για να ξεφύγουν από τα χέρια μιάς γρηάς μάγαιρας που θέλει να τή πάρη κοντά της, παίρνει τον άδελφό της και καταφεύγουν στον βράχο

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

Τά δυο άδελφια στάθηκαν κι' άφογκράστηκαν προσεχτικά, αλλά καμμιά φωνή ανθρώπινη δέν άκούστηκε. Μόνον ο θόρυθος του άνέμου και των κυμάτων έκοβε τή σιωπή τής παραλάσ.

Ο γόγγρος είχε ψοφήσει και ή Μηλιά, περήφανη για τό κάτόρθωμά της, άπλωσε τά χέρια της και τον έμέτρησε.

—Είνε πιό μακρύς από μένα, είπε στο Γιαννάκη, ο όποιος δέν είχε συνέλθει ακόμα από τό φόβο του.

—Νά χαθή τό παληόφιδο που με τρόμαξε τόσο! Έκανε ο μικρός. Ούτε να τό βλέπω θέλω...

—Αυτό όμως δέν θα σ' έμποδίση να τό φας με τή μεγαλύτερη όρεξι, του άπάντησε ή Μηλιά.

—Όχι, όχι! Είνε τόσο άσχημο! Και φαντάζομαι πόσο άσχημο θα είνε μαγειρεμένο!...

—Αυτό θα τό δούμε!... Θα φάη απ' αυτό κι' ο γλάρος...

—Άλήθεια, που είνε ο γλάρος; ρώτησε ο Γιαννάκης.

—Όπου και νάνε, θάρη τώρα...

Και ή Μηλιά, άφου έβγαλε τά σπάραχνα του ψαριού κι' έκοψε τήν ουρά του, τά πέταξε πέρα.

Άμέσως τότε παρουσιάσθηκε ο γλάρος από τήν τρύπα του βράχου, όπου ήταν κρυμμένος, προχώρησε κολυμπώντας και καταβρόχθισε τά σπάραχνα και τήν ουρά του γόγγρου με μεγάλη εύχαρίστησι...

—Βλέπεις πόσο του άρέσουν, Γιαννάκη! είπε ή Μηλιά. "Ετσι θα σου άρέση και σένα ο γόγγρος, είμαι θέβαιη γι' αυτό..

Ένω τά παιδιά μιλούσαν έτσι, ή θάλασσα έξακολουθούσε ν' άποτραβιέται!...

—Στό καλό, κυρά θάλασσα! φώναξε ο Γιαννάκης γελώντας. "Αμα θα ξαναγυρίσης, σε παρακαλώ, να μās φέρης τίποτε... Θα μās κάνης μεγάλη χάρι, κυρά θάλασσα... "Α, δέν ξέρεις τί ώμορφο πράγμα που είνε ν' άνοίγη κανείς κουτιά και σακκιά γεμάτα.

—Μου φαίνεται πως θάχη κι' άλλα ψάρια ή καλαμωτή, είπε ή Μηλιά. Νά, σε λιγάκι θα φύγη τό νερό και θα ιδούμε... 'Ο γλάρος ζυγώνει... Καλό σημάδι αυτό... Στοιχηματίζω πως δέν μās φοβάται πια και πως θάρη να μās ζητήση τό μερτικό του...

—Αν μπορούσαμε να τον πιάσουμε, θα του έδενα τή σπασμένη του φτερούγα... "Ετσι θα γιατρευόταν πιο γρήγορα και δέν θα συρνόταν πια καταγής... Κύτταξέ τον εκεί, πως τρέχει στην καλαμωτή και πως τσιμπάει κάτω με τή μύτη του!... Μά τι να τρώη; "Α, γαρίδες... Νά τες!... Τις βλέπεις πως πηδούν!... Πάμε γρήγορα, γιατί αυτός ο λαίμαργος ο γλάρος δέν θα μās άφήση τίποτε...

Η Μηλιά κατέβηκε και προχώρησε προς τήν καλαμωτή.

Υπήρχαν εκεί πλήθος γαρίδες και μερικά μεγάλα καθούρια που έφευγαν περπατώντας λοξά, με πολύ κωμικό τρόπο..

—"Ελα, Γιαννάκη, φέρε τώρα τό σακκί να τά μαζέψουμε... Τι πλήθος! Δέν θα πεθανούμε σίγουρα αυτές τις ήμέρες από τήν πείνα!... "Ω! να και μιά μεγάλη γλώσσα!... Νά κ' ένα ώραιό λιθρίνι!... Τι χαρά!

Ένω έρριχναν τά ψάρια και τις γαρίδες στο σάκκο, τά παιδιά είδαν τό γλάρο που έτρεξε και κρύφθηκε σε μιά τρύπα κοντά στο τοίχωμα του βράχου. Ούτε ή Μηλιά, ούτε ο Γιαννάκης είχάν προσέξει ως

τότε τήν τρύπα αυτή, γιατί μερικές πέτρες σέπαζαν κάπως τό μέρος εκείνο.

—Τί γυρεύει ο γλάρος μας σ' αυτή τή μικρή σπηλιά; ρώτησε ο Γιαννάκης.

—Στάσου, θα σηκώσω τό μανίκι μου και θα χώσω μέσα στην τρύπα τό χέρι μου για να ιδω τί είνε... είπε ή Μηλιά.

"Εχωσε τότε στην τρύπα όλο σχεδόν τό χέρι της και τό τράθηξε πάλι γεμάτο γαρίδες.

—Κι' άλλες γαρίδες! φώναξε χαρούμενη. Κι' αυτές ακόμα πιο ώραιές από τις άλλες...

Ο Γιαννάκης άνοιξε τό σάκκο και ή Μηλιά έρριξε μέσα τις γαρίδες.

Άλλά καθώς ή μικρούλα ξανάχωσε τό χέρι της ακόμα πιο βαθειά στην τρύπα, αισθάνθηκε έξαφνα στην άκρη - άκρη των δαχτύλων της ένα σκληρό πράγμα που φαινότανε σκεπασμένο από άμμο... "Ηταν όμως αδύνατον να τό πιάση... Δέν τό έφτανε... Και τί άσχημη μυρωδιά που έβγαине απ' αυτή τήν τρύπα... Σίγουρα θα υπήρχαν εκεί μέσα σάπια ψάρια. Αυτό άλλως τε έξηγούσε γιατί ησαν τόσο καλοθρεμμένες ή γαρίδες που θρήκαν μέσα στην τρύπα.

Ο Γιαννάκης ωστόσο ηταν περιεργος να μάθη τί υπήρχε μέσα στη φυσική εκείνη κρύπη και είπε στην άδελφή του:

—Μηλιά, δείξε μου τί έπιασες...

— Δέν έπιασα τίποτε... Δέν μπορώ να τό πιάσω.

Και ή Μηλιά έχωσε τόσο βαθειά τό χέρι της, ώστε τό μάγουλό της κόλλησε στο βράχο. Περισσότερο δέν μπορούσε να τό χώση...

—Μά τί σου φαίνεται να είνε; ρώτησε ο Γιαννάκης.

—Ξέρω κι' εγώ; "Ενα πράγμα σκληρό...

—Μήπως κανένας άστακός;

—"Α, όχι... Σαν κουτί φαίνεται...

—Κουτί; Τι λές; Για πιάσε το λοιπόν!

—Αδύνατο! Μοναχά με τήν άκρη των δαχτύλων μου τό φάνω...

—Τί θα κάνουμε λοιπόν; είπε στενοχωρημένος ο Γιαννάκης. Δέν μπορούμε να τό αφήσουμε έτσι, εκεί μέσα...

—"Εγώ δέν μπορώ πια να κάνω τίποτε, του άπάντησε ή Μηλιά. Μου πόνεσε ο ώμος... Άλλά δέν υπάρχει φόβος να μās φύγη από δω μέσα... "Εχουμε καιρό να σκεφθούμε με τί τρόπο θα τό πιάσουμε...

Ο Γιαννάκης τό πήρε άπόφασι ότι δέν θα έβλεπε τό κουτί εκείνη τήν ήμέρα κι' ο νους του άφωσιώθηκε σ' άλλα πράγματα. "Επαιξε, πήδησε, κινήγησε τήν άδελφή του και άφου κουράστηκε αρκετά, άνέθηκε στη σπηλιά, μαζί με τή Μηλιά, ή όποία θα μαγειρεύε για τό βράδυ, ένω εκείνος θα διάβαζε τό μάθημά του.

Τήν άλλη μέρα, τά δυο άδελφια εθύπησαν με τήν έλπίδα ότι θα εύρισκαν πολλά και διάφορα πράγματα — δώρα τής θάλασσας — και πρό πάντων ότι θα κατώρθωναν να βγάλουν από τήν τρύπα τό μυστηριώδες εκείνο πράγμα, που τους είχε βάλει σε πολλή μεγάλη περιέργεια.

Μόλις πρόβαλαν στον έξώστη, είδαν κάτω ένα μικρό βαρελάκι επάνω σ' ένα σωρό από φύκια.

—Κι' άλλο πράγμα, Μηλιά! φώναξε ο Γιαννάκης. Βλέπεις ότι μ' όλες τις άτυχίες μας, έχουμε ακόμα τύχη...

—"Εχε χάρι στο πλοίο που ναυάγησε! του άπάντησε ή Μηλιά.

"Ηταν ένα από τά πλούσια κι' ώμορφα εκείνα θαπόρικά των πλούσιων που βλέπαμε συχνά να περνάνε, όταν ψαρεύαμε μαζί με τον πατέρα... Τι καθαρά, τί κομψά που ησαν!... "Ολο κυρίες και καλοντυμένα παιδάκια περπατούσαν επάνω στα κατάστρωμα... Αυτά τά θαπόρικά ταξιδεύουν

